

Arrest

nr. 244 506 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en zijn advocaat J. WOLSEY, die tevens verschijnt voor tweede verzoekster, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komen volgens hun verklaringen op 27 augustus 2017 België binnen met hun identiteitskaart en verzoeken op 6 september 2017 om internationale bescherming. Op 19 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent op X1991 geboren te X. U bent van Palestijnse origine, als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u heeft gebruik gemaakt van de UNRWA-bijstand. U geeft aan de soennitisch strekking van de islam aan te hangen. U groeide op in het vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh. U woonde er in de wijk Taytaba samen met uw ouders, uw 3 broers en 2 zussen. Uw vader werkte in de bouw. Daarnaast was hij actief lid van Fatah. U volgde onderwijs aan het UNRWA Siblin Training Center tot 2009. U was in eerste instantie samen met uw vader werkzaam in de bouw. Omstreeks 2012 kreeg u in Ain al Hilweh problemen met de S. (...) familie die gelinkt is aan de islamitische beweging Usbat al Ansar. U zou problemen met hen hebben gehad daar u in die periode alcohol dronk. Op 3 december 2012 verliet u Libanon en diende u een verzoek in om internationale bescherming bij de Duitse autoriteiten. Uw verzoek werd afgewezen en u keerde terug naar Libanon. Omstreeks 2014 sloot u zich als militair aan bij Fatah. U volgde een militaire training in Ain al Hilweh en Rashidiya. Omwille van uw persoonlijke relatie met de kinderen van Sultan Abu Aynan, Secretaris - Generaal van de Fatah in Libanon, werd u aangesteld als zijn privé-bewaker/chauffeur, alsook van zijn familie. Omstreeks 8 augustus 2015 huwde u met een nicht langs moederskant zijnde A. H. L. (...) die geboren en getogen was in Saoedi-Arabië. Medio 2015 ontving u een telefonische bedreiging van 'Jund ash Sham' omwille van uw werkzaamheden voor Sultan Abu Aynan. Hij zou onder meer in het bezit zijn van een geheim document over het wel en wee van Islamitische groeperingen in Libanon. U werd door Jund ash Sham bedreigd en onder druk gezet om informatie over dit document te verschaffen. U gaf hier geen gehoor aan doch maakte melding van het incident bij uw oversten. Zij stelden voor u als dubbelspion in te zetten. U zou valse informatie doorgeven aan de Jund ash Sham. Fatah zou vervolgens zien hoe deze groeperingen hierop zouden reageren. U sloeg dit voorstel af. U zette uw werkzaamheden als privéchauffeur/bewaker bij Sultan Abu Aynan voort. In 27 oktober 2015 werd uw huis aangevallen met een handgranaat en later beschoten. Uw echtgenote, die inmiddels zwanger was, kreeg ten gevolge van deze aanval een miskraam. In augustus 2016 vond er een aanslag plaats op uw broer A. (...). Hij werd voor uw huis beschoten door leden van Usbat al Ansar. Uw broer was als mediawerker actief bij 'Lino' of te wel Mahmoud Issa die in het verleden commandant was van Fatah's gewapende strijdkrachten. De aanslag op uw broer door Usbat al Ansar zag u als een waarschuwing aan uw adres. Op 16 oktober 2016 werd u ontvoerd door leden van Jund ash Sham en Usbat al Ansar. U werd gedurende 4 dagen vastgehouden. Tijdens uw ontvoering werd u gemarteld en ondervraagd over Sultan Abu Aynan en zijn gezin en de mensen waarmee hij samenwerkte. Na uw vrijlating ging u naar het Hamshari ziekenhuis voor medische verzorging. In augustus 2017 nam u de beslissing om samen met uw gezin Libanon te verlaten. Jullie reisden naar Spanje en vervolgens naar België alwaar u op 6 september 2017 een verzoek indiende om internationale bescherming. Op 31 augustus 2018 werd België verantwoordelijk geacht voor het onderzoek van uw internationale bescherming.

Op 6 juni 2019 werd uw dochter L. (...) geboren en de Belgische nationaliteit toegekend.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: kopie van de 1ste pagina van uw Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, uw originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, een kopie van uw UNRWA familieregistratie, een kopie van de lidkaart van Fatah, een origineel attest van Fatah dd. 2016, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw UNRWA-opleidingsattest, kopieën van krantenartikelen + vertaling, kopieën van foto's van uw broer A. (...), kopieën van foto's van Ain al Hilweh.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze

uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS (...), p.5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS, die werd opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart dat u in 2014 voor het eerst een telefonische bedreiging zou hebben ontvangen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld DVZ p. 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u evenwel tegenover het CGVS dat de telefonische bedreiging plaats vond medio 2015 (CGVS (...), p. 15). Ook verklaarde u in de vragenlijst van de DVZ dat u in 2014 zou zijn bedreigd door de organisatie Usbat al Ansar. Nochtans verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de telefonische bedreiging afkomstig was van Jund as Sham. Bovenstaande discrepanties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van betreffend incident.

Ook werden er tegenstrijdigheden vastgesteld in verband met uw ontvoering door de Islamitische organisaties. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over wanneer de ontvoering plaats vond, weinig eenduidig zijn. Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat er een tijdspanne van een jaar tussen de telefonische bedreiging medio 2015 en de ontvoering kan worden vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, liet optekenen dat de ontvoering plaatsvond voor de aanval op 27 oktober 2015. Hierdoor kan er onmogelijk een jaar tussen beide incidenten zijn verstreken (Zie vragenlijst CGVS, punt 5; CGVS, p. 16). Uw echtgenote verklaart dan weer dat u werd ontvoerd toen u pas was getrouwd in augustus 2015 (CGVS (...) p. 16 = CGVS B). Deze verklaring staat eveneens haaks op uw uitleg als zou u zijn ontvoerd in oktober 2016. Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoelang u zou zijn ontvoerd. Waar u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ laat verstaan dat u 2 dagen zou zijn vastgehouden, heeft u het tijdens uw persoonlijk onderhoud over 4 dagen (CGVS, p. 17; Vragenlijst CGVS, ingevuld bij de DVZ, 3). U met betreffende tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u voorop dat u bij de DVZ "een paar dagen" zou hebben opgegeven en niet twee (CGVS, p. 17). Deze uitleg kan niet worden weerhouden gezien het verslag aan u werd voorgelezen en u zelf verklaarde het verslag te hebben gelezen zonder hierbij een opmerking te maken over een foutieve vermelding van het aantal dagen dat u zou zijn vastgehouden (zie Vragenlijst CGSV; CGVS, p.3). Opmerkelijk in dit verband is overigens ook dat uw echtgenote niet precies weet hoelang uw ontvoering duurde. Zij geeft aan 2 of 3 dagen. Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, mag toch worden verwacht zij hier kennis van heeft (CGVS B, p.17). Verder dient te worden gewezen op het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud vooropstelt niet te weten door hoeveel mannen u werd ontvoerd daar u hen niet zou hebben gezien. Nochtans geeft u in de vragenlijst heel expliciet aan te zijn ontvoerd door 4 gemaskerde mannen. Betreffende verklaringen zijn dan ook niet consistent. U hiermee geconfronteerd, beweert u dat uw verklaringen gelijklopend zijn daar u zou hebben gezegd door meer dan één persoon te zijn ontvoerd die gemaskerd waren. Deze uitleg vindt geen weerslag in de notities van persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 17). Bovenstaande tegenstrijdigheden doen dan ook afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde ontvoering.

Ook schraagt het feit dat u geen enkel medisch document kan neerleggen in verband met de medische verzorging (u werd immers 2 dagen lang gemarteld) die u zou hebben genoten na uw vrijlating, het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen (CGVS, p 17-18). Uw uitleg dat u geen medische documenten kan neerleggen omdat het systeem in Libanon anders zou zijn dan hier, is geen verschoonbare verklaring, gezien uw echtgenote wel een medische attest neerlegt van de verzorging die zij in het al Hamshari ziekenhuis zou hebben gekregen na haar miskraam. Tot slot dient nog te worden vermeld dat ook de verklaringen van u en uw echtgenote over de opgelopen verwondingen niet corresponderen. Waar u beweert verwondingen te hebben opgelopen aan uw been, spreekt uw echtgenote over hechtingen in uw voet. Daarnaast weet ze niet in welk ziekenhuis u zou hebben verbleven na uw ontvoering (CGVS, p. 17; CGVS B, p. 17). Deze discrepanties dragen verder bij aan het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen.

In verband met de aanval op uw woning met onder andere een handgranaat dd. 27 oktober 2015 dient te worden opgemerkt dat er in de bronnen geen enkele melding wordt gemaakt van incidenten op betreffende datum. In het bijzonder werd de site van het 'Civil Society Knowledge Center' geraadpleegd. Dit instituut heeft de incidenten in Ain al Hilweh voor de periode augustus 2014 tot april 2017 minutieus bijgehouden (<https://civilsociety-centre.org/timelines/29447eventahrefsirgunfireainalhilwehcampagainst-backdrop-personal-disputegunfire-at-ain-al-hilweh-camp-against-backdrop-of-personal-dispute-a>). Gezien de ernst van de feiten, als ook het politiek karakter van de aanslag, doet het feit dat dit incident nergens werd vermeld, vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van dit door u aangehaald incident. U legt evenmin enig begin van bewijs neer in verband met het plaatsvinden van betreffende aanslag. Noch heeft u of uw echtgenote concrete aanwijzingen dat het hier om een gerichte daad zou gaan indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan betreffend incident, quod non (CGVSB, p. 18; CGVS, p.19)

Ook uw handelen in de nasleep van dit incident doet de nodige vraagtekens rijzen. Uw echtgenote gevraagd of jullie vanaf dat moment maatregelen namen om de familie te beschermen, stelt zij voorop dat jullie zich niet buiten het kamp konden vestigen daar uw gezin daarvoor niet over voldoende financiële middelen beschikte (CGVSB, p. 18). U bevestigt dit gegeven en voegt er aan toe dat u ook buiten het kamp niet veilig zou zijn. Beide verklaringen kunnen niet worden bijgetreden. Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat u heel wat familieleden had, die woonachtig waren buiten Ain al Hilweh. Uw zus La. (...) woonde immers in Saida (CGVS, p. 5). Daarnaast waren er ooms langs vaderskant die woonachtig waren in het vluchtelingenkamp van Rashidiya en Bourgh al Shimali (CGVS, p. 11). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u behoorlijk wat tijd buiten Ain al Hilweh doorbracht omwille van uw werk voor Sultan Abu Aynan. Dat u die positie kreeg door uw vriendschap met zijn kinderen die zelf niet opgroeide in Ain al Hilweh, is een belangrijke indicatie dat u over een netwerk beschikte buiten het kamp tot hetwelke u zich had kunnen richten (CGVS, p. 9). Behalve een netwerk buiten het kamp, had u wel degelijk financiële middelen ter beschikking. Zo betaalde uw schoonvader 11.000€ voor jullie vertrek uit Libanon (CGVS, p. 20). Ook reisden u en uw echtgenote in de periode 2015-2017 nog twee keer naar Saoedi-Arabië (CGVS B, p. 5). Dat u gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, in de nasleep van de eerste aanslag op uw woonst, niet eens een poging heeft ondernomen om elders een veiliger onderkomen te vinden en uit het zicht te verdwijnen van Jund ash Sham en Usbat al Ansar, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident van 27 oktober 2015. Bij uitbreiding ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van de overige door u ingeroepen problemen met betreffende islamitische groeperingen. Het feit dat er gedurende 3 maanden een checkpoint in de buurt van uw huis zou zijn gezet alsook een camera, doet niets af aan deze appreciatie (CGVS, p. 16) daar u niet aan huis gekluisterd was doch gewoon uw werkzaamheden verderzette en u zich in die zin ook in het kamp vrij verplaatste. Overigens maakte uw echtgenote op geen enkel moment melding van deze maatregelen (CGVS, p. 18). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw uitleg ook buiten de kampen in het vizier te lopen van deze groeperingen, uw gedrag niet in een ander perspectief plaatst. Met een vertrek uit Ain al hilweh zou u de mogelijkheden voor betreffende organisaties om u en uw gezin te raken, danig hebben bemoeilijkt, te meer omdat leden van deze organisaties worden gezocht door de Libanese autoriteiten.

Tot slot dient in verband met de aanslag op uw broer de volgende bemerkingen te worden gemaakt. Er dient te worden gewezen op het feit dat u geen overtuigend begin van bewijs neerlegt in verband met de aanslag op uw broer. U legt foto's neer van een litteken op de buik van uw broer alsook van uw broer tijdens een hospitalisatie. Uit betreffende foto's kan op generlei wijze worden opgemaakt wat de oorzaak is geweest van zijn hospitalisatie noch van de oorzaak van zijn verwondingen/ litteken. Voorts haalt u geen enkele concrete indicatie aan waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat de aanslag op uw broer A. (...), feitelijk een boodschap was voor u (CGVS, p. 15). U stelt voorop dat u deze informatie van de

inlichtingendienst van Fatah zou hebben gekregen (CGVS, p. 19). Dit is evenwel een blote bewering die u op geen enkele wijze kan staven. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat u door de islamitische bewegingen zelf hiervan op de hoogte zou zijn gebracht via andere mensen (CGVS B, p. 19). Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen dat uw broer effectief een kogel in zijn buik zou hebben gekregen, dient te worden opgemerkt dat uw broer actief was voor Lino (Mahmoud Issa). Deze vroegere commandant van Fatah's gewapende strijdkrachten in Ain al Hilweh is al jaren verwickeld in een strijd met Islamitische groeperingen waaronder Jund ash Sham. U stelt voorop dat uw broer voor Lino louter actief was als mediawerker. Nochtans is op de facebookaccount van uw broer A. Al-R. (...) zichtbaar hoe hij in militair uniform naast Lino poseert. Deze foto's doen dan ook vraagtekens rijzen bij het door geschetste profiel van uw broer. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat hij werd gevisieerd omwille van zijn eigen connecties en werkzaamheden voor Lino. Hoe het ook zij, uw bewering als zou de door u vooropgestelde aanslag op uw broer, een boodschap aan uw adres zijn, is allerminst overtuigend.

Verder dient te worden aangestipt dat er, sedert uw vooropgestelde ontvoering in oktober 2016 tot en met uw vertrek uit Libanon in augustus 2017, geen nieuwe incidenten hebben plaatsgevonden. Dit gegeven mag opmerkelijk worden genoemd. U bleef immers werkzaam voor Sultan Abu Aynan tot een week voor uw vertrek en u was bovendien al die tijd woonachtig in Ain al Hilweh (CGVS, p. 10). Daar u voor uw werk telkens het kamp moest in- en uitreizen, was u bovendien ook zichtbaar voor uw vervolgers. Gezien het na verloop van tijd voor uw ontvoerders duidelijk moet zijn geweest dat u in tegenstelling tot uw belofte, geen informatie aan hen ging verschaffen, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat zij u al die tijd met rust zouden hebben gelaten. Te meer gezien de ernstige bedreigingen en het fysieke geweld dat ze reeds tegen uw persoon hadden gebruikt. Dat u na het laatste incident in oktober 2016, nog 10 maanden zonder problemen in Ain al Hilweh heeft verbleven doet bijgevolg op ernstige wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door geschetste problemen die u er toe aangezet zouden hebben om Libanon te verlaten. Het feit dat u overigens in juni 2017 naar Saoedi-Arabië reisde, met uw echtgenote en zoontje, en alsnog terugkeerde naar Ain al Hilweh om vervolgens enkele weken later te vertrekken met het oog op het bekomen van internationale bescherming, bevestigt bovenstaande vaststellingen.

Uit voorafgaande blijkt dan ook dat u niet overtuigt dat u daadwerkelijk werd bedreigd door de Islamitische groeperingen in Ain al Hilweh. Evenmin zorgde uw functie voor andere problemen, waarvan getuige het feit dat u tot uw vertrek in Ain al Hilweh woonachtig bleef, ondanks uw connecties met vrienden en familieleden woonachtig buiten het vluchtelingenkamp alsook de nodige financiële middelen binnen uw familiaal netwerk.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency

appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ain al Hilweh om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen jullie identiteit, gezinssituatie en jullie UNRWA-registratie, hetgeen elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt. In verband met uw lidkaart van Fatah dient te worden opgemerkt dat uw lidmaatschap van Fatah als dusdanig niet wordt betwist. In verband met het attest van Fatah afgeleverd op 1 november 2016, dient te worden opgemerkt dat dit attest vooreerst een gesolliciteerd karakter heeft. Het attest licht toe dat u in het bijzonder zou worden geviseerd en kan dan ook niet anders dan zijn opgemaakt op uw vraag. Uw lidmaatschap van Fatah en de nauwe band tussen uw familie en de Fatah-beweging maakt dat u eenvoudigweg een dergelijk attest kon bekomen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het attest eerder vaag is. Zo maakt het gewag van een beslissing van extremistische groeperingen in Ain al Hilweh die leden van Fatah en de PLO zouden viseren. Wie deze extremistische groeperingen zijn, kan niet opgemaakt worden uit betreffend attest. Eveneens dient er te worden gewezen op het feit dat documenten slechts mee in rekening kunnen worden gebracht, indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. In dit verband dient er andermaal te worden benadrukt dat uw handelen, namelijk het feit dat u al die tijd in Ain al Hilweh woonachtig bent gebleven, haaks staat op de ernst van de informatie vervat in betreffend attest. Hierdoor komt de authenticiteit van betreffend attest in het gedrang. De foto's van uw broer werden hierboven reeds besproken. In verband met de foto's van gekende islamisten in Ain al Hilweh alsook van beschadigde gebouwen en gewonde mensen, dient nog te worden vermeld dat het CGVS de aanwezigheid van islamitische bewegingen noch het voorkomen van liquidaties en gewapende conflicten tussen de verschillende fracties aanwezig in Ain al Hilweh niet betwist. Echter, deze afbeeldingen ondersteunen op geen enkele wijze de door u aangehaalde problemen. In verband met het medisch attest van uw echtgenote dd. 27/10/2015 wenst het CGVS te bemerken dat het feit dat uw echtgenote een miskraam zou hebben gehad niet wordt betwist. Wel is het zo dat moet worden gesteld dat medische attesten op zich geen sluitend bewijs zijn voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde problematiek, in het geval van uw echtgenote de betreffende miskraam. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen. In verband met de krantenartikel waarin uw vader, uw broer H. (...) te koop zou hebben aangeboden om de medische kosten te kunnen betalen voor uw opa die op dat moment in coma lag, dient te worden opgemerkt dat deze documenten geen verband houden met de problemen die u zou hebben gekend met Usbat al Ansar of Jund ash Sham.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid

reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U rondde uw middelbare school af en volgde onderwijs aan een UNRWA opleidingsinstituut. U was gedurende jaren werkzaam voor Fatah en genereerde hiermee een inkomen voor u en uw gezin (CGVS, p. 5-6). Behalve bij Fatah werkte u ook af en toe met uw vader in de bouw. Uw vader die werkte als metselaar, had voldoende werk. Daarnaast ontving hij ook nog een bijdrage van Fatah voor zijn activiteiten binnen het volkscomité ('Lagnaa al Shabiya') (CGVS, p. 6-7). Uw vader en uw moeder, die samen met uw broer A. (...) en zusje No. (...) in Ain al Hilweh wonen, worden verder financieel ondersteund door uw broers M. (...) en H. (...) die respectievelijk in Canada en Londen woonachtig zijn. Verder hebben uw vader en moeder een woonst in eigendom in Ain al Hilweh. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u weliswaar beroep deed op de bijstand van de UNRWA op het gebied van onderwijs maar u verklaart voorts geen andere bijstand te hebben ontvangen. Dus ook geen voedselhulp onder meer omdat enkel families met een beperkt inkomen in aanmerking komen voor deze bijstand, wat voor uw familie niet het geval was (CGVS, p. 5). Op de door u neergelegde kopie van de UNRWA-kaart die dateert van 2016 staat evenmin vermeld dat u in aanmerking komt voor het 'Social Safety Net programme'. Ook het gegeven dat u in de periode 2015-2017 minstens twee keer met uw gezin naar Saoedi Arabië reisde, is een belangrijke indicatie dat uw persoonlijke situatie behoorlijk is. In dit verband dient eveneens te worden benadrukt dat uw schoonfamilie die woonachtig is in Saoedi Arabië 11.000€ zou hebben betaald voor uw vertrek uit Libanon. Hieruit blijkt dat uw schoonfamilie zich in een solide financieel situatie bevindt en dat u, mocht dat nodig zijn, bij hen terecht kan voor financiële steun.

De krantenartikels waarin besproken wordt dat uw vader, uw broer H. (...) te koop zou hebben aangeboden om de medische kosten te kunnen betalen voor uw opa die op dat moment in coma lag, doen geen afbreuk aan de appreciatie van uw individuele situatie anno 2019. De krantenartikels dateren van 1996 en zijn dus niet meer representatief voor de huidige context en situatie van uw familie.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 14 maart 1995 te Jeddah in Saoedi-Arabië. U bent van Palestijnse origine en als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA. Uw ouders vertrokken eind jaren 70 vanuit Libanon naar Saoedi-Arabië om er te gaan werken. U geeft aan een soennitische moslima te zijn. U groeide op in Jeddah en Yanbu in Saoedi-Arabië. U ging nog regelmatig terug naar Libanon voor familiebezoeken. U rondde uw secundair onderwijs af. In 2014 verloofde u zich met uw neef E. R. A. (...) die woonachtig was in Libanon. U trad in het huwelijk in augustus 2015. Van dan af aan woonde u in Libanon, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh, waar uw echtgenoot en zijn familie van afkomstig waren. Niet lang na uw huwelijk werd jullie woning aangevallen met een handgranaat en beschoten. U was op dat moment zwanger en verloor uw bewustzijn. U kreeg tevens een bloeding waarop uw echtgenoot u met een taxi naar het ziekenhuis bracht. Daar kreeg u te horen dat u een miskraam had. Niet lang na betreffend incident, werd uw echtgenoot ontvoerd door de islamitische bewegingen omwille van zijn werk voor Sultan Abu Aynan. Hij zou zijn vrijgelaten op voorwaarde dat hij met hen zou samenwerken. In augustus 2016 zou uw schoonbroer A. Al-R (...) zijn beschoten door Islamitische bewegingen met als doel uw echtgenoot onder druk te zetten. Uw zoontje N. (...) werd in diezelfde periode geboren in het Hamshari ziekenhuis. In augustus 2017 namen u en uw echtgenoot de beslissing om samen met het gezin Libanon te verlaten. Jullie reisden naar Spanje en vervolgens naar België alwaar u op 6 september 2017 een verzoek indiende om internationale bescherming. Op 31 augustus 2018 werd België verantwoordelijk geacht voor het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 6 juni 2019 werd uw dochter L. (...) geboren en de Belgische nationaliteit toegekend.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw middelbare school diploma van de Ra'edat Al sharq al-Ahleya Schools for girls, een kopie van een medisch attest afgeleverd door het Hamshari ziekenhuis dd. 27/10/2015, een kopie de geboorteakte van uw dochter al R. L. (...), en tenslotte een kopie van uw Saoedische verblijfsdocument ('Iqama').

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te

genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en dat u indirect in hoofde van uw zootje, de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.10). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming integraal op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot E. R. A. (...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend met de islamitische groeperingen *Jund as Sham* en *Usbat al Ansar* omwille van zijn werkzaamheden voor Sultan Abu Aynan de Secretaris- Generaal van Fatah. Gezien u geen eigen vluchtmotieven inroept en u zich beroept op de vluchtmotieven van uw echtgenoot, volgt u dan ook de beslissing van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)”

De door uzelf neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een aan licht kunnen werpen op voorafgaande appreciatie. De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, uw herkomst, uw verblijf in Saoedi Arabie, uw opleidingsniveau en uw gezinssamenstelling. Deze elementen worden door het CGVS niet betwist. In verband met het door u neergelegde medisch attest kan worden verwezen naar voorafgaande motivering.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen merken vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) er niet aan twijfelt dat zij Palestijnse vluchtelingen zijn die door het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) werden geregistreerd, noch dat verzoeker zijn hele leven in het kamp Ain Al-Hilweh heeft geleefd. Zij halen vervolgens artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 12 van de Kwalificatierichtlijn aan. Inzake de interpretatie van de zinsnede “Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is

opgehouden (...) van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève, wijzen zij op wat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) daarover heeft uiteengezet in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*). Verzoekende partijen merken hierbij op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen en dat het de beschermingsfunctie van de *United Nations Conciliation Commission for Palestine* (UNCCP) nooit heeft overgenomen.

Verzoekende partijen betwisten de analyse die het CGVS in de bestreden beslissingen maakte en zetten het volgende uiteen met betrekking tot de risico's die zij menen te lopen als gevolg van de militaire functie van verzoeker bij Fatah:

“Het CGVS betwist niet dat de verzoeker een lid en militaire van Fatah is noch dat zijn vader “Mulazzim” was. Het CGVS twijfelt ook niet dat verzoeker de lijfwacht en chauffeur van Generaal Sultan Abu Aynan, het hoofd van Libanon's tak van Fatah en zijn familie.

Als gevolg van zijn lidmaatschap met Fatah en zijn functie in die partij is verzoeker het slachtoffer geworden van verschillende vormen van gewelddadige intimidatie.

Ten eerste werd verzoeker in mei 2015 telefonisch bedreigd door Jund al Sham.

Ten tweede werd er op 27 oktober 2015 een handgranaat voor zijn huis gegooid. Verzoekster kreeg een miskraam ervan.

In augustus 2016 werd de broer van verzoeker gewond toen hij voor de deur van het huis van verzoekers stond door Usbat al Ansar.

In oktober 2016 werd verzoeker door Jund al Sham in samenwerking met Usbat Al Ansar ontvoerd. Hij werd voor vier dagen gehouden en gemarteld.

Verzoeker werd al door deze groepering gemarteld na dat zij hem hadden bedreigd. In geval van terugkeer vrees verzoeker om opnieuw door deze groepering te worden viseren.

Om deze reden blijkt dat verzoekers Libanon om redenen hebben die buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil hebben verlaten.

Verzoekers moeten als vluchteling worden erkend.”

Verder halen verzoekende partijen aan dat UNRWA geconfronteerd wordt met een financiële crisis en citeren zij uit de COI Focus van 9 augustus 2019 die zich in het administratief dossier bevindt. Zij wijzen er verder op dat voormelde COI Focus het enige document is waarnaar formeel verwezen wordt door het CGVS in verband met de hulp van UNRWA en dat de andere relevante documenten die zich in het administratief dossier bevinden – de COI Focus *“Libanon. UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, de COI Focus *“Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the Socio-economic Status of Palestine Refugees in Lebanon/2015”* – respectievelijk twee en vier jaar oud zijn. Deze documentatie is volgens hen niet langer actueel en kan dus niet langer dienen om asielbeslissingen in 2020 te ondersteunen. Tevens wijzen verzoekende partijen erop dat er geen informatie beschikbaar is over de specifieke situatie in het vluchtelingenkamp van Ain Al-Hilweh. De vraag of UNRWA geacht kan worden zijn taken nog steeds uit te voeren dient volgens hen ontkennend te worden beantwoord. Zij verwijzen naar persartikels waaruit blijkt dat UNRWA op het moment van zijn zeventigste verjaardag in december 2019 zijn grootste financiële crisis sinds zijn ontstaan moest doorstaan en dat Palestijnse vluchtelingen van Ain Al-Hilweh meer steun vroegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5 en 6).

Met betrekking tot de in de bestreden beslissingen vermelde motieven waarom geen geloof wordt gehecht aan de door hen aangehaalde redenen voor hun vertrek uit Libanon, laten verzoekende partijen gelden dat hun verklaringen consistent zijn met de objectieve situatie in het vluchtelingenkamp zoals deze blijkt uit het rapport van het *Civil Society Knowledge Center* waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen. Het feit dat in dit rapport geen melding wordt gemaakt van de aanval op verzoekers woning op 27 oktober 2015 doet volgens hen geen afbreuk aan hun verklaringen, noch aan *“de waarheid van de aanval”*. Zij wijzen erop dat het *Center* niet alle incidenten heeft vermeld die zich hebben voorgedaan in het vluchtelingenkamp en dat het evenmin pretendeert uitputtend te zijn. Wat betreft de motivering met betrekking tot het attest van Fatah van 1 november 2016, stellen verzoekende partijen dat deze erop neer komt dat elk officieel door een partij aan een lid van die partij afgegeven attest ter discussie wordt gesteld, juist omdat een verzoeker het kan voorleggen dankzij zijn lidmaatschap van de partij. Tevens blijkt volgens hen niet waarom de inhoud van het attest moet *“gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen”* als de militaire functie van verzoeker en zijn lidmaatschap van Fatah niet worden betwist. Zij herhalen dat verzoeker als militair van Fatah door een extremistische groepering is geviseerd en citeren in dit verband nog uit het arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, laten verzoekende partijen gelden dat zij tijdens hun persoonlijke onderhouds toch elementen hebben aangeleverd in verband met de veiligheidssituatie in hun wijk in het kamp Ain Al-Hilweh en verwijzen zij naar wat zij daarover hoger hebben uiteengezet. Zij klagen aan dat het CGVS de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie Update*" van 14 mei 2019 niet heeft geanalyseerd met het oog op de toepassing van artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, citeren verzoekende partijen passages uit voormelde COI Focus van 14 mei 2019, waaruit het CGVS volgens hen ten onrechte besluit dat de situatie in het kamp Ain Al-Hilweh kalm is. Deze COI Focus is bovendien niet meer actueel, aldus verzoekende partijen, die in dit verband verwijzen naar het arrest nr. 217 962 van 7 maart 2019 van de Raad. Dit geldt volgens hen des te meer nu de veiligheidssituatie in Libanon bijzonder gewelddadig is en nog verder verslechterd is, zoals blijkt uit een persartikel dat zij bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "*Religions, corruption, Iran...: le Liban se libère-t-il de ses démons?*" van France Inter (stuk 4);
- het artikel "*Seventy years on, UN relief for Palestinian refugees hits crisis point*" van France24 van 8 december 2019 (stuk 5);
- het artikel "*Palestinians urge UNRWA to increase support*" van Daily Star van 3 december 2019 (stuk 6).

2.2.2. Op 15 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Libanon. De humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon*" van 15 juli 2020 (update), de COI Focus "*Lebanon – Palestinian territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 (update) en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020 (update) voegt en refereert aan de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de vraag of verzoekende partijen thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen en dus al dan niet moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekende partijen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.2.3. Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels die worden toegepast, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het

mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, dat (iv) de documenten die verzoeker voorlegde deze appreciatie niet in positieve zin omkeren, en dat (v) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door verzoeker en dat in het kader van het door hem ingediende verzoek een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekende partijen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoten blijkt genoegzaam uit hun verklaringen en neergelegde stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 25, map met ‘documenten’, nr. 8) en wordt niet betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekende partijen elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekende partijen van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, sub a), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al hebben zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekende partijen “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende

inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit dezelfde informatie blijkt dat UNRWA ook *anno* 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus "*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleefd en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('*programme budget*') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('*emergency budget*') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('*emergency appeals*'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('*earmarked*') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "*Covid-19 flash appeals*" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de '*flash appeals*' 60% van de financiering die nodig is om de COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 *flash appeal*. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA *Health programme* in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van

UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om “*cash assistance*” van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor “*cash assistance*” slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. Het “*cash assistance*” programma in Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en Libanon is reeds sinds 2013 bevroren voor nieuwe intakes.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee het sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in de mogelijkheid is om de kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit voornoemde COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het *Safety Net Services* (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië en dus geen impact heeft op de voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon beschikbare fondsen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op de recente informatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels haar op 15 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota en waarnaar hoger wordt verwezen, is de kritiek van verzoekende partijen over het niet-actuele karakter van de informatie waarop het CGVS zich steunt zonder voorwerp. Verzoekende partijen merken op dat er geen informatie beschikbaar is over de specifieke situatie in het vluchtelingenkamp van Ain Al-Hilweh, doch tonen niet aan dat de algemene conclusie dat UNRWA nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon niet opgaat voor dit kamp. Zij verwijzen voor het overige slechts naar informatie die geen afbreuk vermag te doen aan de recentere informatie die werd bijgebracht door verwerende partij.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoekende partijen en onafhankelijk van hun wil die hen dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin verzoekende partijen zich bevinden, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekende partijen (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kunnen genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kunnen terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar zij hun gewoonlijke verblijfplaats hadden.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus “*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 27 mei 2020 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De Libanese consul in België stelde in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Sinds 1 november 2016 krijgen geregistreerde Palestijnen die zich in Libanon bevinden biometrische paspoorten uitgereikt (e-paspoort met microchip die onder meer vingerafdrukken bevat). Dit nieuwe paspoort kon in de periode november 2016 – juli 2019 alleen in Libanon zelf aangevraagd worden en niet vanuit een buitenlandse ambassade. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. Sinds juli 2019 kunnen Palestijnse vluchtelingen, net zoals Libanese burgers, een biometrisch reisdocument aanvragen in de Libanese ambassade in Brussel. Het eerdere machine-leesbare reisdocument blijft eveneens geldig.

De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Deze dienst is verantwoordelijk voor de Libanese grenscontroles en voor de uitreiking van paspoorten aan Libanezen en Palestijnen. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. De bij het Department of Palestinian Refugee Affairs (DAPR) geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn één of drie jaar geldig. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. De

bewering dat personen hun reisdocument verloren hebben, is in veel gevallen wel weinig aannemelijk, zo zei de consul in 2015 aan Cedoca. De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van hun reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en dat er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passer uit te reiken. Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw aan Cedoca dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument op case-by-case basis behandeld wordt. De ambassade stuurt de aanvraag en vereiste documenten door naar het Libanese ministerie van Buitenlandse Zaken en de Sûreté Générale, dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitvaardigt. Indien men niet in het bezit is van een verlopen reisdocument wordt soms een laissez-passer verleend. Op de vraag of Palestijnen die Libanon verlieten met een Palestijns paspoort, afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, naar Libanon kunnen terugkeren, stelde de consul dat dit de zaak erg bemoeilijkt. Dit wordt beschouwd als een illegale reis in het geval de betrokken Palestijnse vluchteling wel degelijk recht heeft op een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Wanneer men illegaal het land verlaten heeft, is dit eveneens een ernstige complicatie voor de mogelijkheid tot terugkeer. Er zal dan een zeer grondig onderzoek gebeuren omdat de vraag zich stelt waarom de Palestijnse vluchteling het land niet op een legale manier verliet en of deze mogelijk een probleem kende met de Libanese autoriteiten. De uitkomst zal case-by-case gebeuren. De procedure neemt gemiddeld twee maanden in beslag maar gezien de gespannen situatie in Libanon en de coronacrisis neemt dit mogelijks meer tijd in beslag. Wanneer men in het bezit is van een geldig reisdocument kan men volgens de consul vrij naar Libanon terugkeren.

Voormelde informatie werd door Cedoca getoetst bij Palestijnse en diplomatieke instanties, ngo's en ingo's. Een Palestijns diplomaat in Europa stelt op 23 maart 2020 aan Cedoca dat elke in België afgewezen Palestijnse asielzoeker uit Libanon toestemming nodig heeft van de Libanese autoriteiten om terug te kunnen keren en dat dit case-by-case beoordeeld wordt. De procedure kan ettelijke maanden in beslag nemen. Volgens twee diplomatieke bronnen in Libanon, gecontacteerd tijdens een Deense onderzoeksmis­sie, staan de Libanese autoriteiten sinds de verkiezingen van mei 2018 weigerachtig ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen zonder statuut in hun huidig land van verblijf, ongeacht of deze terugkeer gedwongen of vrijwillig verloopt. Wanneer een Palestijnse vluchteling na afwijzing van diens asielaanvraag in het buitenland een nieuw reisdocument of laissez-passer aanvraagt, zal deze aanvraag een speciale procedure doorlopen. Een aantal criteria die hierbij geëvalueerd worden, zijn of de uitreis illegaal was en of er sprake is van een verblijf in andere landen zoals bijvoorbeeld Turkije. Pas als het ministerie van Buitenlandse Zaken de aanvraag goedkeurt, wordt deze doorgestuurd naar de Sûreté Générale, die een onderzoek voert naar de persoon en diens registratie. Volgens twee door de Deense onderzoeksmis­sie geconsulteerde diplomatieke bronnen reikten de Libanese autoriteiten sinds mei 2018 geen identiteits- of reisdocumenten meer uit aan Palestijnse vluchtelingen uit Libanon wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen, tenminste wanneer de overheid van het land waaruit de Palestijnse vluchteling wil terugkeren betrokken is bij de terugkeer. De behandeling van deze aanvragen werd on hold gezet. Een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelt dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is maar dat in de praktijk het politiek klimaat van dien aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt. Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Voorts nam Cedoca contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO) in Libanon. Een beleidsmedewerker stelde in mei 2020 aan Cedoca dat de Sûreté Générale sinds 2012 (de aanvang van de Syrische burgeroorlog en de Syrische vluchtelingencrisis in Libanon) systematisch controle uitvoert bij de aanvraag voor een nieuw reisdocument, wat de procedure verlengt. Palestijnse vluchtelingen uit Libanon in het bezit van een geldig reisdocument kunnen normaal gezien terugkeren naar Libanon. Aanvragen voor een nieuw of hernieuwing van het reisdocument worden case-by-case behandeld. Het is erg moeilijk hierbinnen een lijn te trekken of te generaliseren. De Libanese autoriteiten hebben een terugkeerbeleid voor Palestijnen uit het buitenland maar dit is niet transparant. Er bestaan geen geschreven transparante regels maar volgens de bevindingen van de PHRO is het huidige beleid restrictief. De beleidsmedewerker stelt nooit gehoord te hebben van het feit dat een voorafgaandelijke toestemming nodig zou zijn wanneer men wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument, maar geeft aan hoofdzakelijk Palestijnse vluchtelingen uit Libanon te kennen die een legaal verblijf hebben in een ander land. De grootste moeilijkheid stelt zich volgens de PHRO wanneer de betrokken Palestijn Libanon verlaten heeft met een Palestijns paspoort, verkregen op de Palestijnse ambassade in Libanon. Op dit Palestijns paspoort staat bij uitreis uitdrukkelijk gestempeld dat hiermee geen terugkeer mogelijk is naar Libanon. Wanneer het

Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de Sûreté Générale geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument. Het aantal Palestijnen dat Libanon op die manier verlaten heeft, is volgens de PHRO relatief groot. Palestijnen doen dit omdat zij menen dat dit het risico op een gedwongen repatriëring naar Libanon inperkt maar compromitteren hiermee een vrijwillige terugkeer. In juni 2019 stelde de PHRO dat wanneer het dossier een onregelmatigheid bevat, men bij aankomst op de luchthaven van Beiroet riskeert te worden aangehouden. In mei 2020 stelde de beleidsmedewerker opnieuw dat wanneer men in het verleden problemen kende met de Sûreté Générale, men bij aankomst met zekerheid ondervraagd wordt, zo ook in het geval van een illegale uitreis. In dit laatste geval wordt men over het algemeen twee weken vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Dikwijls dient men hierbij ook een som geld te betalen. In het geval van een rechtszaak zal men vastgehouden worden tot de onderzoeksrechter de zaak hoort. Dit gebeurt over het algemeen binnen de acht uren of twee dagen na aankomst. Vervolgens wordt men overgebracht naar het detentiecentrum van de Sûreté Générale. Daar wacht men op het onderzoek van de Sûreté Générale (14 dagen of meer). Rechtszaken betreffen illegale uitreis, misbruik van officiële documenten (vervalst visum in het reisdocument of het reizen met een gerapporteerd verloren reisdocument) of een misdrijf. Ook volgens UNHCR zouden zij die ervan verdacht worden het land illegaal te hebben verlaten bij terugkeer worden opgesloten (tussen één week en drie maanden) en/of worden beboet (1250 tot 7500 Libanese Ponden). Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, die door Cedoca in juni 2019 werd gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering, van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt eindeloos lang. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatiecel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een laissez-passer te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. IOM te Brussel gaf op respectievelijk 24 maart 2019, 20 juni 2019 en 24 maart 2020 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018, 20 in 2019 en 0 in de periode tot 24 maart 2020. De laatste drie Palestijnen die vrijwillig terugkeerden, deden dit in september 2019. Sindsdien waren er geen aanvragen. Op 24 maart 2020 stelde IOM Brussel als volgt aan Cedoca:

“De politieke en diplomatieke context in Libanon maakt het ontzettend moeilijk om een zelfde lijn aan te houden wat betreft de terugkeer en herintegratiemogelijkheden. Het officiële standpunt van IOM zegt duidelijk dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade goedgekeurd moet worden, dit is dan ook de lijn die wij in België volgen, al hebben wij tot op vandaag nog geen weigering gekregen (let wel, laatste terugkeer van PRL naar Libanon via IOM dateert van september 2019, ondertussen is de situatie er zeker niet minder complex op geworden). In het geval dat de betrokkene(n) geen geldig reisdocument hebben is de (voor ons gekende) procedure iets omslachtiger. De pers(o)n(en) in kwestie moeten dan via politie een aangifte van verlies verkrijgen en er moet een oproep gepubliceerd worden in een lokale krant voor minstens 3 dagen. Deze documenten, samen met andere administratieve documenten, worden dan via het Libanese consulaat naar de MFA in Beiroet opgestuurd waarna de betrokkenen (indien een goedkeuring) zelf de DHL verzending moeten regelen en bekostigen om hun paspoorten van Libanon naar België te sturen. Omslachtig maar dus niet onmogelijk (zoals al een paar keer gebleken is het verleden, maar onduidelijk of deze procedure momenteel nog haalbaar is). (...) Het is ontzettend moeilijk om een duidelijk antwoord te geven of terugkeer voor PRL mogelijk is aangezien elke case op andere manier verloopt.”

Uit recente berichtgeving blijkt dat de Libanese autoriteiten tijdens de coronacrisis restrictiever optreden betreffende de terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Volgend op een circulaire van de Libanese Sûreté Générale (5932/M) op 1 mei 2020 kunnen Palestijnse vluchtelingen niet meer terugkeren naar Libanon. Sinds 18 maart 2020 zijn geen commerciële vluchten naar Beiroet meer toegelaten ten gevolge van de coronapandemie maar Libanezen die vastzaten in het buitenland verkregen de mogelijkheid om terug te keren op speciale repatriëringsvluchten. Op 4 mei verklaarde de Libanese Sûreté Générale met een Facebook-bericht dat het *“de beslissing van de Ministerraad uitvoert dat alleen Libanese burgers terug kunnen naar Libanon”*. Het *Libanese-Palestinian Dialogue Committee* (LPDC) tracht volgens een verklaring op haar website te bemiddelen om *“de beslissing van het National Disaster and Crisis Management Committee die de terugkeer verbiedt voor Palestijnen die in het*

buitenland verblijven en in het bezit zijn van een geldig Libanees reisdocument, te amenderen". In een Whatsapp-bericht van de Libanese ambassade in de Verenigde Arabische Emiraten, verzonden op 3 mei 2020, staat te lezen dat Palestijnse vluchtelingen alsook huispersoneel geen toegang hebben tot evacuatievluchten *"in overeenstemming met de circulaire van 1 mei 2020 van de Libanese SG"*. Zo werd een Palestijn op 3 mei 2020 tegengehouden toen hij, in het bezit van een geldig Libanees reisdocument, aan boord wilde gaan van een vliegtuig in Dubai. Volgens een beleidsmedewerker van de PHRO zijn er momenteel een aantal gevallen waar, in het kader van COVID-19, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten door Libanon toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en vliegtuigmaatschappijen moeten opdraaien voor de kost om hen terug te vliegen naar het land waar ze vandaan komen. Daarnaast zijn er een hele reeks gevallen gedocumenteerd van Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten én vliegtuigtickets die in het kader van de coronacrisis toegang tot een vlucht ontzegd werden door de Sûreté Générale in de Golfstaten, Egypte en Maleisië. Ook verschillende media en mensenrechtenfora berichten hierover. Sinds maart 2020 meldt Fedasil in het kader van COVID-19 als volgt op haar website:

"Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst zijn in principe afgelast. Voor personen voor wie al een vrijwillig terugkeer-dossier was opgestart, proberen Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in de mate van het mogelijke nog een terugreis te organiseren. Personen die nog geen bijstand bij vrijwillige terugkeer hebben aangevraagd, moeten wachten tot de situatie weer stabiel is."

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat Palestijnen die in Libanon door UNRWA en/of DAPR geregistreerd zijn en over geldige reisdocumenten beschikken *in principe* het recht hebben om terug te keren naar Libanon. Het huidige politieke klimaat en het *de facto* beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen is echter restrictief. Aanvragen voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument worden geval per geval behandeld en de Libanese Sûreté Générale neemt hierover de eindbeslissing. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die *"vrijwillig"* verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. Hoewel Cedoca geen zicht heeft op de huidige slaagkans om een hernieuwing van het reisdocument te bekomen op de Libanese ambassade, blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon. Wel zijn er factoren die de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer negatief beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. De door IOM begeleide terugkeer in 2019 bleef mogelijk voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van Palestijnen die vrijwillig naar Libanon willen terugkeren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat, hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk is. Uit de recente berichtgeving blijkt voorts dat de Libanese autoriteiten in het kader van de coronacrisis restrictief optreden jegens Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De Sûreté Générale maakt een duidelijk onderscheid wat betreft het recht op terugkeer tussen Libanese staatsburgers en Palestijnse vluchtelingen waarbij deze laatste terugkeer ontzegd worden, zelfs wanneer zij in het bezit zijn van geldige reisdocumenten. Hoewel Palestijnen actueel aldus voor onbepaalde tijd niet in staat zijn om naar Libanon terug te keren, dient op basis van de beschikbare informatie te worden geconcludeerd dat het hier slechts gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19-pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

In acht genomen wat voorafgaat, rekening houdend met het feit dat verzoekende partijen beschikken over een UNRWA-registratiekaart en een Palestijnse identiteitskaart, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (adm. doss., stuk 25, map met 'documenten'), en gelet op het feit dat verzoekende partijen op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zouden staan, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekende partijen niet over de mogelijkheid beschikken om desgevallend een nieuw reisdocument/laissez-passer te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, wat in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.3.4.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020, die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalme op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens UNHCR waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere anti-vluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen, waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('*violent incidents*'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-SHAM (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties die met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701, die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006, wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische *drone* ontplofte en een andere *drone* crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten, maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019, naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ain Al-Hilweh betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ain Al-Hilweh en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilweh in het bijzonder, in hoofde van verzoekende partijen een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hen zou verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kunnen scharen.

Verzoekende partijen brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De verwijzing naar een arrest van de Raad van 7 maart 2019 is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis, rekening houdend met de concrete omstandigheden eigen aan het geval alsook de actuele situatie in het betrokken land van herkomst, dient te worden beoordeeld.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoekende partijen die hen ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hen verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van hun verzoeken te worden nagegaan of verzoekende partijen zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) hun vluchtmotieven, (ii) hun socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan hun persoonlijke situatie dat hen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoekende partijen

Verzoekende partijen verklaren Libanon te hebben verlaten nadat verzoeker omwille van zijn werkzaamheden in dienst van de secretaris-generaal van Fatah in Libanon problemen zou hebben gekend met twee extremistische islamitische groeperingen in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilweh.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissingen hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de vluchtmotieven van verzoekende partijen nu (i) aan de geloofwaardigheid ervan afbreuk wordt gedaan doordat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij in 2014 voor het eerst telefonisch werd bedreigd door de organisatie Usbat Al-Ansar, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat deze telefonische bedreiging medio 2015 plaatsvond en afkomstig was van Jund Al-Sham, (ii) zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het tijdstip waarop verzoeker zou zijn ontvoerd en de duurtijd van zijn vasthouding, alsook over het aantal mannen door wie hij zou zijn ontvoerd, (iii) verzoeker geen enkel medisch document kon neerleggen in verband met de medische verzorging die hij zou hebben genoten na zijn vrijlating, (iv) hun verklaringen over de door verzoeker opgelopen verwondingen niet corresponderen, (v) in de beschikbare bronnen geen enkele melding wordt gemaakt van de vermeende aanval op hun woning op 27 oktober 2015 en verzoeker evenmin enig begin van bewijs neerlegt in verband met het plaatsvinden van deze aanslag, (vi) zij na de aanval op hun woning geen ernstige poging hebben ondernomen om elders een veiliger onderkomen te vinden, (vii) verzoeker geen overtuigend bewijs neerlegt van de vermeende aanslag op zijn broer en over geen enkele concrete indicatie beschikt dat deze aanslag feitelijk een boodschap was voor hem, (viii) verzoeker na de door hem voorgehouden ontvoering in oktober 2016 nog tien maanden zonder problemen in Ain Al-Hilweh heeft verbleven, en (ix) verzoeker in juni 2017 naar Saoedi-Arabië reisde en alsnog terugkeerde naar Ain Al-Hilweh om vervolgens enkele weken later te vertrekken met het oog op het bekomen van internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar zij argumenteren dat hun verklaringen consistent zijn met de algemene informatie vervat in het rapport van het *Civil Society Knowledge Center* en dat dit rapport niet pretendeert uitputtend te zijn, zodat het feit dat daarin geen melding wordt gemaakt van de aanval op hun woning op 27 oktober 2015 geen afbreuk zou doen aan hun verklaringen, merkt de Raad op dat het hier slechts een overtollig motief van de bestreden beslissingen betreft, nu verzoekende partijen hoe dan ook niet aannemelijk maken dat verzoeker het slachtoffer werd van een gerichte aanval, noch dat zij naar aanleiding daarvan een werkelijke vrees koesteren, aangezien zij in de nasleep van deze aanval en ondanks de ernst van de aangehaalde feiten geen poging ondernomen hebben om elders een veiliger onderkomen te vinden en uit het zicht te verdwijnen van Jund Al-Sham en Usbat Al-Ansar. Verzoekende partijen laten deze pertinente overwegingen geheel onverlet, en doen er derhalve geen afbreuk aan.

De door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 25, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente redenen geen ander licht werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt:

“Ze ondersteunen jullie identiteit, gezinssituatie en jullie UNRWA-registratie, hetgeen elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt. In verband met uw lidkaart van Fatah dient te worden opgemerkt dat uw lidmaatschap van Fatah als dusdanig niet wordt betwist. In verband met het attest van Fatah afgeleverd op 1 november 2016, dient te worden opgemerkt dat dit attest vooreerst een gesolliciteerd karakter heeft. Het attest licht toe dat u in het bijzonder zou worden geïdentificeerd en kan dan ook niet anders dan zijn opgemaakt op uw vraag. Uw lidmaatschap van Fatah en de nauwe band tussen uw familie en de Fatah-beweging maakt dat u eenvoudigweg een dergelijk attest kon bekomen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het attest eerder vaag is. Zo maakt het gewag van een beslissing van extremistische groeperingen in Ain al Hilweh die leden van Fatah en de PLO zouden viseren. Wie deze extremistische groeperingen zijn, kan niet opgemaakt worden uit betreffend attest. Eveneens dient er te worden gewezen op het feit dat documenten slechts mee in rekening kunnen worden gebracht, indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. In dit verband dient er andermaal te worden benadrukt dat uw handelen, namelijk het feit dat u al die tijd in Ain al Hilweh woonachtig bent gebleven, haaks staat op de ernst van de informatie vervat in betreffend attest. Hierdoor komt de authenticiteit van betreffend attest in het gedrang. De foto's van uw broer werden hierboven reeds besproken. In verband met de foto's van gekende islamisten in Ain al Hilweh alsook van beschadigde gebouwen en gewonde mensen, dient nog te worden vermeld dat het CGVS de aanwezigheid van islamitische bewegingen noch het voorkomen van liquidaties en gewapende conflicten tussen de verschillende fracties aanwezig in Ain al Hilweh niet betwist. Echter, deze afbeeldingen ondersteunen op geen enkele wijze de door u aangehaalde problemen. In verband met het medisch attest van uw echtgenote dd. 27/10/2015 wenst het CGVS te bemerken dat het feit dat uw echtgenote een miskraam zou hebben gehad niet wordt betwist. Wel is het zo dat moet worden gesteld dat medische attesten op zich geen sluitend bewijs zijn voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde problematiek, in het geval van uw echtgenote de betreffende miskraam. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen. In verband met de krantenartikel waarin uw vader, uw broer H. (...) te koop zou hebben aangeboden om de medische kosten te kunnen betalen voor uw opa die op dat moment in coma lag, dient te worden opgemerkt dat deze documenten geen verband houden met de problemen die u zou hebben gekend met Usbat al Ansar of Jund ash Sham.”

Met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, uw herkomst, uw verblijf in Saoedi Arabie, uw opleidingsniveau en uw gezinssamenstelling. Deze elementen worden door het CGVS niet betwist. In verband met het door u neergelegde medisch attest kan worden verwezen naar voorafgaande motivering.”

Met hun kritiek dat de motivering van de commissaris-generaal zou toelaten om elk officieel attest dat door een partij aan één van haar leden wordt afgegeven ter discussie te stellen, gaan verzoekende partijen voorbij aan de concrete motivering *in casu*, die ook op andere elementen is gestoeld dan het loutere feit dat verzoeker het betrokken attest eenvoudigweg kon bekomen op grond van zijn lidmaatschap van Fatah en de nauwe band tussen zijn familie en de Fatah-beweging. Evenmin wordt het betrokken attest louter afgewezen omdat het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. De verwijzing naar een arrest van de Raad van 20 november 2017 is niet dienstig. Bovendien kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis, rekening houdend met de concrete omstandigheden eigen aan het geval alsook de actuele situatie in het betrokken land van herkomst, dient te worden beoordeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij zich omwille van de door hen aangehaalde problemen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, dan wel dat zij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kunnen terugkeren.

2.3.4.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoekende partijen in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partijen dienen daarbij aan te tonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissingen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene

socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zullen terechtkomen. De situatie van verzoekende partijen dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoekende partijen dienen bijgevolg aan te tonen dat hun persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit hun verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker werd genomen, terecht het volgende aan: *“U rondde uw middelbare school af en volgde onderwijs aan een UNRWA opleidingsinstituut. U was gedurende jaren werkzaam voor Fatah en genereerde hiermee een inkomen voor u en uw gezin (CGVS, p. 5-6). Behalve bij Fatah werkte u ook af en toe met uw vader in de bouw. Uw vader die werkte als metselaar, had voldoende werk. Daarnaast ontving hij ook nog een bijdrage van Fatah voor zijn activiteiten binnen het volkscomité (‘Lagnaa al Shabiya’) (CGVS, p. 6-7). Uw vader en uw moeder, die samen met uw broer A. (...) en zusje No. (...) in Ain al Hilweh wonen, worden verder financieel ondersteund door uw broers M. (...) en H. (...) die respectievelijk in Canada en Londen woonachtig zijn. Verder hebben uw vader en moeder een woonst in eigendom in Ain al Hilweh. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u weliswaar beroep deed op de bijstand van de UNRWA op het gebied van onderwijs maar u verklaart voorts geen andere bijstand te hebben ontvangen. Dus ook geen voedselhulp onder meer omdat enkel families met een beperkt inkomen in aanmerking komen voor deze bijstand, wat voor uw familie niet het geval was (CGVS, p. 5). Op de door u neergelegde kopie van de UNRWA-kaart die dateert van 2016 staat evenmin vermeld dat u in aanmerking komt voor het ‘Social Safety Net programme’. Ook het gegeven dat u in de periode 2015-2017 minstens twee keer met uw gezin naar Saoedi Arabië reisde, is een belangrijke indicatie dat uw persoonlijke situatie behoorlijk is. In dit verband dient eveneens te worden benadrukt dat uw schoonfamilie die woonachtig is in Saoedi Arabië 11.000€ zou hebben betaald voor uw vertrek uit Libanon. Hieruit blijkt dat uw schoonfamilie zich in een solide financieel situatie bevindt en dat u, mocht dat nodig zijn, bij hen terecht kan voor financiële steun. De krantenartikels waarin besproken wordt dat uw vader, uw broer H. (...) te koop zou hebben aangeboden om de medische kosten te kunnen betalen voor uw opa die op dat moment in coma lag, doen geen afbreuk aan de appreciatie van uw individuele situatie anno 2019. De krantenartikels dateren van 1996 en zijn dus niet meer representatief voor de huidige context en situatie van uw familie.”*

Verzoekende partijen laten deze concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot hun socio-economische situatie geheel ongemoeid in hun verzoekschrift. De vaststellingen daarover vinden steun in het administratief dossier en worden, aangezien zij door verzoekende partijen niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevinden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor zij daarheen niet kunnen terugkeren.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij om redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil gedwongen werden het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissingen genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om de verzoeken van verzoekende partijen te onderzoeken in het licht van artikel 48/4

van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft “*subsidiari*” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekende partijen kunnen blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat zij dus nog steeds als Palestijnse vluchtelingen kunnen worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van “*alle relevante factoren*”, die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt, heeft meegenomen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN